

MĂRTURISITE
GÂNDURI ȘI TRĂIRI

Ana Gubandru Tomescu

Ana Gubandru Tomescu

**MĂRTURISITE
GÂNDURI ȘI TRĂIRI**

Editura Academiei Oamenilor de Știință din România

2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUBANDRU TOMESCU, ANA

Mărturisite gânduri și trăiri /

Ana Gubandru Tomescu. - București : Editura Academiei

Oamenilor de Știință din România, 2019

ISBN 978-606-8636-66-5

821.135.1

Copyright©Editura Academiei Oamenilor de Știință din România, 2019

Cuprins

Prefață. O „aristocrată a spiritului” științific și metaforic, Ana Gubandru Tomescu	11
Cuvânt înainte	15
Avant propos	17
Dă-mi, Doamne !	19
Scriu pentru viață.....	20
GÂNDURI ÎNCHINATE PĂRINȚILOR MEI	21
Mesaj pentru Manți și Tanți	23
Teama despărțirii de Părinți	25
Omagiu SFÂNTULUI MEU TATĂ.....	26
Dar de Crăciun pentru Manți.....	29
Daruri de suflet pentru Manți, la aniversarea a 77 de ani	30
Teama despărțirii de Manți	31
MAMA.....	33
Ultima duminică sub liliac	34
Cumplita lovitură	36
Ceva din mine a pierit.....	38
Măicuța Mea este cu mine	39
Luna și Manți	40
Chemarea	41
Omagiu SFINTEI MELE MAME.....	42
Mesaj cu durere	45

Dor de Părinți	46
Amintiri din viața lângă Părinții Mei	47
Părinții Mei, Sfinte Minuni	48
Imposibila întoarcere... ..	50
Dor de satul natal.....	51
GÂNDURI ÎNCHINATE ȚĂRII ȘI NEAMULUI ROMÂNESC	53
Portretul Țării Mele	55
O, Maică Țară, mulți Te vor	56
România-i Moștenire.....	58
Cântare Țării	60
Gând pentru Țară și Neamul Românesc la Centenarul Marii Uniri (2018)	61
Odă Eroilor.....	62
Români, să fim un trup și-o ființă.....	65
Eminescu.....	66
Rugăciune către Voievodul Ștefan cel Mare și Sfânt	67
GÂNDURI ÎNCHINATE VIETȚII, SEMENILOR ȘI MINUNILOR DIN JURUL NOSTRU	69
Dumnezeu e Tatăl și Stăpân	71
Misterul.....	72
Viața în această lume	73
În jurul nostru-i doar iubire !	74
Lumina	76
Timpul	77
Credința	78
Rugăciune pentru toate	79
Ce este femeia ?.....	82

Nelămuriri.....	84
Îngeri Păzitori – Omagiu Profesorilor mei de Liceu.....	85
Colegilor mei de Liceu	87
În fiecare zi.....	88
Din învățăturile lăsate de Domnul Poet din Bulzești.....	89
Recenzie.....	91
Scrisoare către Tînărul Student	92
Întâlnire cu Poetul George Țărnea la Călimănești.....	94
Omagiu Seniorilor din Horticultură.....	95
Credința mi-e averea	97
Aș vrea, de s-ar putea.....	98
Rugăciune pentru Japonia	99
Cântare necuvântătoarelor din cartea vieții.....	101
Cântare anotimpurilor.....	103
Ritmuri de primăvară	104
Înțelegere cu vara	110
Odă florilor de salcâm	111
Odă frunzelor	112
Odă spicului	114
Odă copacului.....	115
Odă cireșului.....	118
Cântare morcovului.....	119
Cântare viței de vie	120
Mesajul nescris al florilor	121
De vorbă cu florile.....	123
Mușcata	125
Floare de colț.....	127
Ne-a spus vara rămas bun	128
S-a întors toamna.....	129

Acum când flori și frunze mor	130
Iarna	131
Mi-e dor de Mare.....	132
Noi, numai noi.....	134
La vremi noi, o lume nouă	136
Destine dureroase	138
Schimbarea asta nu miroase-a bine	139
Roboții.....	140
Ajutoarele sociale	142
L-am uitat pe Dumnezeu	147
Copacii toți sunt condamnați la moarte.....	148
Recrucificarea Mântuitorului	149
Potopul.....	150
Apel pentru frăție planetară.....	152
Natura și noi	155
Păcatul omenesc.....	156
Vrem și dezmaț și mântuire.....	157
Primim răsplata.....	160
Blestemul naturii umilite.....	162
Proștii, cică, n-au pereche.....	163
Mândria de-a fi cineva.....	165
Tânguirea fetei nepetuțe	167
Rânduiala vieții	169
Ultimul anotimp.....	170
Irepetabilul apus	172
Parfum de iubire	174
Declarație de iubire	175
Fățete ale iubirii noastre	176
Meditația Mamei.....	181

În noi era doar primăvară	182
În ziua-n care ai plecat.....	183
Mare iubire din trecut.....	184
Lasă-mă, te rog, în lumea mea	185
A fost.....	186
După iubirea ce-a durat o vară.....	187
Pe Calea Lactee	188
De mâine.....	189
Adio !.....	190
Aș vrea să fii cu mine	192
În lumea curată, albastră	193
Eliberare.....	194
Mă lasă să visez	195
Amintiri	196
Noaptea Sfântă a Nașterii Domnului.....	197
Sărbătoare la Fatima	198
Ninge ca în copilărie	199
Cartea cu file de lumină	200
La târg în Beer Șeva	201
Palmierul.....	203
Rândunicile din camera de lucru de la Vidra	204
Prințesa	206
Lumea din vis.....	208
Darul din Bănie.....	209
Răsăritul Soarelui	210
Metamorfoză	211
Aud vântul și timpul.....	212
Să ne-ntâlnim la malul mării.....	213
Sărută-mă, în gând.....	215

Biografie	216
Moștenire	218
Al meu destin	219
Propriile-mi neputințe	220
Dorința de iubire	221
În veci și-n toate, Fie Voia Ta !	222
Poezia	223
Cuvânt de încheiere.....	225
Alte lucrări sub aceeași semnătură:	227

Prefață.

O „aristocrată a spiritului” științific și metaforic, Ana Gubandru Tomescu

După o parcurgere atentă a celor opt lucrări științifice publicate, dintre care șase premiate de Societăți de prestigiu de la noi, Ana ne surprinde, de data asta, cu un volum de poezii, bine temperat și cenzurat de un caracter de puritate clasică, propunându-ne o lirică sentimentală și de evocare a naturii și satului natal, prilej portretistic și memorialistic, într-o manieră tradițional-patriarhală, cu cutume și obiceiuri încadrate în legea credinței și a aspirației către Dumnezeu, o alegorie a neliniștii omului, o meditație asupra condiției umane nedrepte pe alocuri.

Frumusețea ideatică din sufletul său nu poate fi salvată decât prin Divinitate și Poezie ca artă.

Dacă purificarea omului se face prin credință, a artistului e posibilă numai prin creație, arta poetică fiindu-i invadată de suferință, într-o jale metafizică plină de tragism, între blestem și renunțare, de solidarizare cu cel umilit și în neputință. Din această perspectivă, Ana este un artist militant, care a *năvădit* un nobil efort de a atinge expresia perfectă a eternei frumuseți poetice și factice. Mă duce gândul la partitura eminesciană din *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!*

Încă din debutul artistic atât de tomnatic e conștientă că poetul e chemat să scoată la suprafață *corola de minuni a lumii*, atât de tulburător ilustrată de L. Blaga în celebra sintagmă, ce i-a adus recunoașterea lui ca poet al metaforei. (Arghezi a debutat cu *Cuvinte potrivite* la 48 ani, iar unele din cele mai frumoase poezii de dragoste le scria la 83 ani, când toate rămăseseră doar amintiri, dar transpuse tulburător de delicat și frumos în *Poeme noi*.)

Specializarea și unicitatea pot fi duse mai departe: Bacovia e poetul singurătății, al ploii, angoasei, descompunerii,

căderii, Rebreanu e scriitorul țăranului fără pământ, Preda al celui cu pământ, Alecsandri e poetul pastelurilor, Macedonski al rondelurilor, Ionel Teodoreanu al florilor, Păstorel al vinului și viei și tot așa mai departe.

Dar Ana prin ce se individualizează? Printr-o construcție stilistică mai puțin cultivată la noi, pe care doar Eminescu a folosit-o de doar două ori în *Odă (în metru antic)*. E vorba de oximoron, o figură de stil care îmbină două cuvinte cu sensuri opuse într-o alcătuire superlativă a unei stări sufletești sau de altă natură. Numai în poemul *Fațete ale iubirii noastre* întâlnim 96 de rostiri stilistice cu valoare oximoronică, din care vă propun spre exemplificare câteva: *Ce frumusețe tristă este viața, Dulce ca mierea și amară, Zidește iadul peste Rai, Ne-am amuzat de suferință, ...am totul și nimic, Este hâdă și frumoasă, ...între întoarceri și plecări* etc.

Destinul i-a trecut în poezie, spre delectarea noastră, înclinați spre o diversificare pe genuri creative, dominate de latura bărbătească. Puține *trădări* feminine sunt în literatura noastră, dar și universală: Elena Farago, Elena Văcărescu, H. P. Bengescu, Ana Blandiana. Cu Ana noastră, încă o femeie își deschide sufletul și-l sondează în propria-i manieră.

Tematic, Ana se ancorează temeinic în valorile clasice poetice românești majore, cum ar fi descendența ei din tradiționalismul interbelic, pleiadă din care au făcut parte I. Pillat, Radu Gir, V. Voiculescu. Pe acesta din urmă l-a urmat îndeaproape, din moment ce amândoi reinterpretează teme biblice, primul în *Pângă, Poeme cu înger*, Ana continuându-l în *Noaptea Sfântă a Nașterii Domnului sau Sărbătoare la Fatima*.

Nici Arghezi nu i-ar fi străin, dacă ne gândim la *Duhovnicească, Psalmi, De-a v-ați ascuns, Priveghere, Rugă de seară*. Afinitățile sunt comune. Amândoi își trădează factura oltenească prin folosirea perfectului simplu în cazul verbului *făcui* (*Din minte făcui bici și hamuri* la Ana, iar la Arghezi *Făcui din zdrențe muguri și coroane*).

Amândoi au *nelămuriri* și, pentru a le descifra sensul, în genunchi *cer iertare* lui Dumnezeu. Ei au nevoie de certitudini, se simt părăsiți, dar se încapățânează în a-l cere ajutorul Divin, ca singura posibilă soluție. Sunt convinși că până la urmă vor schimba *tristețea-n bucurie* – sintagma le aparține.

Pentru Ana, *Poezia este sărbătoare* și de aceea mijloacele la care apelează să scrie *poemul vieții noi* iau când aspect de discurs modern ori de catrene, dar și în strofe mai lungi, cu câte 5 – 7 versuri, din câte o silabă sau 9, glazurându-și creația cu epitete, personificări, comparații, metafore, regionalisme, inversiuni, ziceri, oximoroane etc.

Pentru a pune în valoare cuvintele și sentimentele exprimate, se folosește de dublete, triplete, enumerații.

Aripa modernității a atins-o adeseori, poezia ei având rime aleatorii, dar și perechi, îmbrățișate, într-o alcătuire de factură populară, dar și alexandrină.

Jocul cu cuvintele o fascinează și-o individualizează în peisajul poetic românesc. Dau la întâmplare câteva mostre care colorează universul ei liric; *Simțirea din simțire, Rănila din rană, Un vereriț și-o vereriță, Cu prea plinu-ți plin, În curândul cel curând, Din vecii vecilor spre veci.*

De fapt, Ana ne avertizează încă din primele rânduri că *scrie pentru viață*, într-o paletă largă de cântări, meditații, omagii, portrete, ode, rugăciuni, biografii, recenzii, psalmi.

Cartea ei nu poate fi decât *cu file de lumină*, căci scrie despre mamă (pe care o divinizează), despre tată, colegi și profesori, despre *destine, lupi, cerbi și popor. Candelă aprinde-n suflet* pentru eroi, care au albit cu oasele lor întinsul țării (*Odă eroilor*). Ei au sângerat la hotare și suferă și-n gropi (căci morminte n-au), când *haite de păgâni și lifte* aduc *negrul iad* peste țară și destine, peste Dunăre și Mare. Blestemul poetei ia forma *Doinei* eminesciene: *Să n-aibă talpa pe ce pune,/ Să n-aibă nici casă, nici nume,/ Să n-aibă fii, să n-aibă țară,/ Să piară-n chinuri și-n ocară...*

Poetă livrescă, în felul lui I. Pillat, Ana s-a logodit cu perenitatea și performanța, jonglând metaforic pe căi bătute, dar și nedestelenite. Își trădează lecturile făcute de-a lungul timpului. Se adeverește zicala că *românul s-a născut poet*, și nu numai cu versuri și cântări, ci și în piatră, lemn, destine. În existența noastră, poezia e o pată de culoare, e o invitație în universul gri al vieții, când prea aprigă, când prea firavă, dar mereu gânditoare, luând în ea contururile geografice ale țării, pe care o cântă, după cum frumos grăit-a Blaga, în undulări de dealuri și munți, câmpii și nemărginiri, așa cum ne-a lăsat Dumnezeu pe pământ, când la joc și muncă trudnică, când la trântă cu păgânii. De aceea poezia noastră e miracolul exprimării sufletului, e sondarea umană a celor aleși să le cânte buchetul *Mărturisitelor gânduri și trăiri*, cum fericit spus-a Ana.

Spre finalul volumului cere clemență în noul său demers metaforic, implorându-vă: *Prea aspru nu mă judecați. A scris din ce-a gândit, din ce-a trăit.*

Mai rar așa *mărturisire de credință* artistică la noi!

Și-apoi știți vorba lui Creangă pusă în prezentarea *Amintirilor*: *Multe prostii ăi fi cetit, de când ești.*

Cetește, rogu-te, și, unde-i vedé că nu-ți vin la socoteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la ivală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut. (Sunt oare în asentimentul autoarei?!)

O recomand cu căldură spre mângâierea existenței noastre!

Prof. Popescu –Diculescu Marin,
membru al Uniunii Scriitorilor din Oltenia, Craiova,
autor a șapte cărți și peste 300 de articole didactice și
literare, recenzii și sinteze, redactor-șef onorific al revistei de
informare și cultură *Didactica Nova*, Craiova.

Cuvânt înainte

Încercările mele de a scrie vin dintr-o mare dorință de a aduce, sub orice formă, Laudă, Slavă și Mărire Puterii Creatoare Unice – DUMNEZEU-, care le-a făurit și le ține pe toate: Cer și Pământ și minuni imposibil de inventariat și cunoscut în totalitate. Totodată, am căutat și caut o cale spre a aduce Mulțumire acestei Supreme Puteri pentru tot ceea ce am primit: Viață – ca să cunosc o parte din aceste minuni; Părinți – pe care eu îi asemuiesc Sfinților; Țară – ca un Rai; Neam – cu Strămoși pe care îi prețuiesc cu tot ce poate sufletul și mintea mea și cu Frații Români - credincioși, înțelepți, frumoși, harnici, omenoși, demni, iubitori de țară, iubitori și păstrători ai Păcii; Semeni – din atâtea triburi, nații și popoare, împreună cu care trăiesc pe același Pământ și sub același Soare.

Prin gândurile așternute pe hârtie, aduc un modest omagiu Creației Dumnezeiești, tuturor celor știute și neștiute, ființe și neființe, vieții !

Aduc acest modest omagiu și Minunaților Mei Părinți - Maria și Dumitru Gubandru, României și Neamului Românesc !

Biserica Ortodoxă Română a proclamat acest an 2019 ca *„Anul omagial al satului românesc (al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari)” și „Anul comemorativ al patriarhilor Nicodim Munteanu și Iustin Moisescu și al traducătorilor de cărți bisericești”*. Mă alătur acestei inițiative cu maxim respect și cinstire !

Omagiu tuturor Semenilor – oameni buni, oameni cinstiți și pașnici – din întreaga lume !

Mulțumesc Distinsului Prof. Marin Popescu–Diculescu, membru al Uniunii Scriitorilor din Oltenia, Craiova, pentru măiestria literară cu care analizează fiecare text, expunându-și suita de concluzii printr-o incursiune de invidiat în poezia românească.

Mulțumesc Editurii Academiei Oamenilor de Știință din România și Distinsului Ing. Mihail Căruțașu, Șef serviciu Editură-Bibliotecă AOȘR, pentru acceptul și sprijinul acordat tipărind această lucrare.

Mulțumesc celor care, de-a lungul anilor, citind unele texte, au primit mesajul cu sufletul și inima.

Acum, Dumneavoastră, cei ce veți citi aceste rânduri, aceste pagini, sunteți judecătorii mei și, indiferent de verdict, *Senină viața tuturor vă fie !*

AGT

Avant propos

Mes tentations d'écrire tiennent à une grande désir de Glorifier La Puissance Unique –LE DIEU – Celui qui a tout édifié et préserve tout: Le Ciel, La Terre et des Merveilles impossible à inventorier et à connaître en totalité. En même temps, j'ai cherché et je cherche encore une manière pour Remercier cette Puissance Suprême pour tout ce que j'ai reçu: la Vie – pour connaître une petite partie de ces Merveilles; les Parents – qui pour moi sont des Saints; Le Pays - comme Paradis; la Nation – avec les Aieuls que j'estime de tout mon âme et mes Frères Roumains – adoreteurs de Dieu, sages, beaux, travailleurs, honnêtes, dignes, aimant de leur Pays, aimant et gardiens de la Paix; les Semblables de tous les pays, de toutes les nationalités et de toutes les tribus, avec lesquels je vis sur la même Terre et sous le même Soleil.

Par mes pensée couchés surle papier, je rends hommage modestement à la Création Divine, a tous les êtres et non- êtres connus ou inconnus, à la Vie !

Je rends hommage à mes Parents – Maria et Dumitru Gubandru, à la Roumanie et au Peuple Roumain !

L'Église Orthodoxe Roumaine a proclamé l'année 2019 comme "*L'année d'hommage au Village Roumain (prêtres, professeurs, travailleurs maires) et pour commémorer les Patriarches Nicodim Munteanu, Iustin Moisescu et aussi les traducteurs des livres religieuses*". Tout mon respect et ma révérence !

Mon hommage à mes Semblables – des gens honnêtes et pacifiques – de partout !

Je remercie le Dinstingué Professeur, Monsieur Marin Popescu–Diculescu, membre de l'Union des Écrivains d'Oltenie, de Craiova, pour analyser chaque texte exprimant sa conclusion en faisant une vraie incursion dans la poésie roumaine.

Je remercie également la Maison d' édition de l'Académie des Hommes de Science de Roumanie et le Dinstingué l'Ingénieur,

Monsieur Mihai Căruțașu, le chef du Département Édition-Bibliothèque de l'AHSR, pour l'amabilité de publier cet ouvrage.

Je remercie tous ceux qui, au fil du temps, en lisant mes texts, ont reçu le message avec leur âme et leur esprit.

Au moment où vous lirez ces lignes, vous deviendrez mes juges et quel que soit le verdict, *Que votre vie soit calme, sereine !*

AGT

Dă-mi, Doamne !

Dă-mi, Doamne, forță în cuvânt,
Să pot vorbi, să pot să cânt,
Nemărginirea spațiului,
Neoboseala timpului,
Să pot Puterea să-Ți Slăvesc
Și, zi de zi, să-Ți Mulțumesc,
Pentru atâtea ce mi-ai dat,
Pentru puținul ce-am aflat,
Despre câte-ai făcut și sunt,
În Cer și-aici, pe-acest Pământ.
Dă-mi, Doamne, dar de a cânta,
Despre frumoasa Țara Mea,
Despre Străbunii neuitați,
Despre Părinți și despre Frați,
Despre copaci, iarbă și flori,
Despre apus și despre zori,
Și despre păsările toate,
Despre iubire și dreptate,
Despre atâtea animale,
Despre un vis, despre o cale,
Despre o umbră, despre-o casă
Și despre pâinea de pe masă,
Despre o horă, despre-un munte,
Vânturi și ploii, ninsori cărunte,
Despre-anotimpuri și izvoare,
Și Dunăre și Marea mare,
Despre mulțimi de frumuseți,
Ce farmec dau acestei vieți.

Scriu pentru viață

Scriu cu puterea visului,
Pe o petală albă de crin,
Colorez cu cerneala abisului-
Pentru viața ce curge spre zorii ce vin.

Scriu cu puterea norocului
Și-n ochi, adun lumina stelară,
Deschid colivia sorocului-
Ca viața, nicipând, să nu piară.

Scriu cu puterea Credinței
Și-ncerc să cunosc cât mai multe,
Piedici și frâu să pun suferinței-
Ca viața mereu să triumfe.

Scriu cu a sufletului putere
Și-adun iubirea în tainic ungher,
Curată și Sfântă avere-
Pentru Părinții și Frații din Cer.

Scriu cu puterea dorinței
Și-aduc rugăciune Puterii Divine,
Pentru binele ființei, neființei,
Pentru viață, lumină, pace și pâine.

Scriu cu-a mea umilă știință,
Slavă s-aduc Unicei Forțe,
Prin a cărei Sfântă Voință,
Clipe fugare aprind vieții torțe.

**GÂNDURI ÎNCHINATE
PĂRINȚILOR MEI**

Mesaj pentru Manți și Tanți

(București, august 1969)

Mi-e sufletul cânt
Și pasul mi-e vânt,
Spre Voi când mă-ndrept,
Spre-a Vă cădea la piept...

Mi-e inima ceas
Și gândul mi-e glas,
Lumina s-adună,
Când stăm împreună...

Din clipe pitice,
Magnifice spice,
În suflet îmi cresc,
Spre Voi când privesc...

Cu Voi sunt ca-n vis,
Mi-e drumul deschis,
Pe-ntinsul Pământ,
Prin Voi sunt...ce sunt...

Al vieții-mi Izvor,
Vă rog, Vă implor,
Pe veci a rămâne
Alături de mine !...

De-i scurtă trăirea
Și soarta e strâmbă,
Prin Voi, ne-mplinirea
În Rai se preschimbă !

Sfinții Mei Părinți –

Maria N. Gubandru (născută Păsărin , 8.12.1925-3.05.2015) și **Dumitru N. Gubandru** (20.07.1923-30.10.1991) – în vacanță la Voineasa, 5 februarie 1977.

Teama despărțirii de Părinți

(București, 1 ianuarie 1987)

O, Doamne Sfinte, îmi e teamă
De când n-o să mai am Părinți;
Să n-am cui spune Tată, Mamă...
Doar de gândesc... și pierd din minți...

Ei să privească în tăcere,
Din poza pusă între Sfinți...,
Să nu-mi mai dea o mângâiere...,
Din sufletele Lor fierbinți...

Să nu mai fiu "*copilul*" Lor...
Și nimeni să nu mă aștepte...
Să-mi fie totdeauna dor...
De vorbele blânde, 'nțelepte...

Să fie orele pustii...
Și-n zori de zi, și-n prag de seară...,
Ei sunt izvor de bucurii,
În viața, ce nu-i prea ușoară.

O, Doamne Sfinte, Te implor:
Fă ca-mpreună să plecăm,
Să Le fiu și eu ajutor
Și-n veci să nu ne-nstrăinăm.

Omagiu SFÂNTULUI MEU TATĂ

(București, noiembrie 1991)

Cu chip frumos, blajin și luminat,
Cu trup puternic, dar nu prea voinic,
Viață din viața Ta mi-ai dat
Și mi-ai fost CEL MAI BUN TĂTIC !

Frați, cunoscuți - nu te-au iubit-
Ai fost prea înțelept, cinstit și bun;
Puținii - ce Te-au prețuit
Te plâng și Te regretă-acum.

Credința Ți-a fost țel și scut
Și pentru Sfânta Țară ai luptat;
Piciorul, cel rănit - când l-ai pierdut,
Tu pentru morții de pe front ai lăcrimat.

În viața scurtă, ușor nu ți-a fost
Și ai muncit cu greu, din răputeri,
Ca să îți faci în lume propriul rost,
Fiindcă n-ai moștenit niscai averi.

La cununie, ai fost dăruit,
Cu-o ființă harnică și iubitoare;
Și împreună drumul V-ați croit,
Purtând, în suflete, aceeași floare.

De la-nceput, destinul V-a-ncercat,
Căci primii copilași nu au trăit;
Îndoliați, cu el V-ați împăcat,
Iar suferința mai mult V-a unit.

Munceai ogorul și-ngrijeai de vite,
Și mânuiai și secera, și plugul;
De mila animalelor prea istovite
Adeseori, ai pus pe umăr jugul.

În anul '59, după ce-ai aflat,
Că Monument Eroilor se-nalță,
În Parcul Libertății ai lucrat,
Purtând durerea-n suflet și pe față.

Avutul nimănui nu l-ai râvnit,
De cei vicleni și răi Te-ai depărtat,
Ai ajutat pe orice amărât,
La sărbători, în horă ai jucat.

În București, sub arcul cobiliței,
Nu mai știai de-i noapte sau e zi;
Te mângâiau scrisorile Măicuței,
Ce Te ruga acasă să revii.

Numai cu Ea ai cunoscut iubirea,
Numai cu Ea durerea-Ți înceta,
Numai cu Ea stiai ce-i bucuria
Și viața-nseninată Vă zâmbea.

Ai fost și Om, și Înger Păzitor,
Soț devotat și grijuliul Tată,
Ai fost vâltoare, ai fost linul zbor,
Ai fost erou cu dragoste de vatră.

În tine au sălășluit lacrimi și zâmbet,
Puterea vieții, apriga durere,
Ai fost iubirea trează, fără preget,
Ai fost și ești lumina ce nu pierе.

Dar când părea că totul este bine,
În penultima zi de Brumărel,
Din Ceruri, vestea despărțirii vine,
Și Tatăl Dumnezeu Te-a luat la El.

Am străbătut decenii împreună-
Mi-ați fost Părinți, Prieteni, mi-ați fost Frați;
În viața, când mai aspră, când mai bună,
Noi am rămas de-același fir legați.

Să pot a-Ți mulțumi, Tăticul Meu,
Cuvintele-mi par seci, sunt prea sărace;
Dar, zi de zi, mă rog la Dumnezeu,
Prin Grija Sa, să Te-odihnești în pace !

a

b

Tăticul Meu = Tanți – Dumitru N. Gubandru

a) - 1944 (în vârstă de 21 de ani)   b) 1980 (la vârsta de 57 de ani).
– oștaș infanterist
în cel de-al Doilea Război Mondial,
arma mitralieră.

Dar de Crăciun pentru Manți

(București, 24/25 decembrie 1996)

În Noaptea Sfântă de Crăciun,
Când Dumnezeu vine-ntre noi,
Eu îți aduc, în dar, doar gânduri,
Pe cele vechi, pe cele noi.

Din raza dulce de Lumină,
Ce ne-o trimite Pruncul Sfânt,
Încerc să-Ți împletesc un reazem,
Să-l ai cât Vei Fi pe Pământ.

În lipsa unui dar mai mare,
Mă rog la Bunul Dumnezeu,
Să fie pururea cu Tine,
Să Te ferească El de rău !

Să-Ți dea belșug și sănătate,
Drum neted, presărat cu flori,
Pace, speranță și putere
Și orizonturi fără nori !

În noaptea când sărbătorim
Pe Cel Născut fără păcat,
Îți cer iertare, Maica Mea,
Fiindcă mereu Te-am supărat.

Suflet curat și luminos,
Mă rog la Dumnezeu Hristos,
Să fie pururea cu Tine,
Veșmânt să-Ți fie-a Sa iubire;
Să-Ți dăruiască sănătate,
O viață fără de păcate
Și-n clipa, de probleme copleșită,
Iubirea Lui nețărnută
Să-Ți fie veșnic de folos !

Daruri de suflet pentru Manți, la aniversarea a 77 de ani

(București, 8 decembrie 2002)

Fiindcă-Ți greșesc, Îți cer iertare,
Prea mult doresc să-Ți fie bine-
Ești Mama Mea pe-această lume
Și Te iubesc fără-ncetare.

Îl rog pe Bunul Dumnezeu
Și pe Fecioara Prea Curată,
Să Te ferească de ce-i rău,
Să ai o viață luminată !

E zi de iarnă grea afară,
Dar pentru noi e sărbătoare.
Și-Ți fac, din suflet, o urare:
Să-Ți fie viața primăvară !

Ani mulți, cu multă sănătate,
Flori și parfum la orice pas,
Noroc, belșug și spor în toate
Și muzici să-Ți răsune-n glas !

În casă, liniște și pace,
Și bucuria să domnească,
Pe chip doar zâmbetul să-Ți joace,
Iar visele-Ți să se-mplinească !